

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „R” S.A.

Strona pozwana: AW „T” sp. z o.o.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 oraz art. 6 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (KPP) i z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że zezwala ona sądowi krajowemu na niezastosowanie obowiązującego na mocy prawa krajowego, w tym rangi konstytucyjnej, orzeczenia sądu konstytucyjnego, o ile orzeczenie to wyłącza badanie przez sąd krajowy, czy – z uwagi na sposób powołania sędziów – organ sądowy jest sądem niezawisłym, bezstronnym i ustanowionym uprzednio z mocy ustawy w rozumieniu prawa Unii Europejskiej?
- 2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 oraz art. 6 ust. 3 TUE w zw. z art. 47 KPP i z art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu przyjętemu przez Państwo Członkowskie: a/ zakazującemu sądowi krajowemu oceny zgodności z prawem powołania sędziego, a w konsekwencji badania, czy organ sądowy jest sądem w rozumieniu prawa Unii Europejskiej oraz b/ przewidującemu odpowiedzialność dyscyplinarną sędziego za czynności orzecznicze związane z przedmiotowym badaniem?
- 3) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 oraz art. 6 ust. 3 TUE w zw. z art. 47 KPP i z art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd powszechny spełniający wymogi stawiane sądowi w rozumieniu przepisów unijnych, nie jest związany wyrokiem sądu ostatniej instancji – w składzie którego zasiadają członkowie powołani na urząd sędziego z rażącym naruszeniem prawa krajowego regulującego postępowanie nominacyjne na urząd Sędziego Sądu Najwyższego, skutkiem czego sąd ten nie spełnia wymogu sądu niezawisłego, bezstronnego, ustanowionego uprzednio na mocy ustawy i zapewniającego jednostkom skuteczną ochronę prawną – wydanym na skutek nadzwyczajnego środka zaskarżenia (skargi nadzwyczajnej), uchylającym prawomocne orzeczenie i przekazującym sprawę sądowi powszechnemu do ponownego rozpoznania?
- 4) W razie udzielenia pozytywnej odpowiedzi na pytanie trzecie – czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 oraz art. 6 ust. 3 TUE w zw. z art. 47 KPP i z art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że brak związania oznacza, iż
 - orzeczenie wydane przez sąd ostatniej instancji, ustanowiony w sposób opisany w pkt 3, nie jest orzeczeniem w sensie prawnym (jest orzeczeniem nieistniejącym) w rozumieniu przepisów prawa Unii Europejskiej, a oceny w tym zakresie może dokonać sąd powszechny spełniający wymogi stawiane sądowi w rozumieniu przepisów unijnych,
 - czy też orzeczenie wydane przez sąd ostatniej instancji, ustanowiony w sposób opisany w pkt 3, jest orzeczeniem istniejącym, ale sąd powszechny rozpoznający ponownie sprawę jest uprawniony i zobligowany do odmowy zastosowania przepisów prawa krajowego dotyczących konsekwencji tego orzeczenia, w zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednostkom skutecznej ochrony prawnej?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 14 kwietnia 2022 r. – Finanzamt Hannover-Nord/H Lebensversicherung**

(Sprawa C-258/22)

(2022/C 284/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Finanzamt Hannover-Nord

Druga strona w postępowaniu rewizyjnym: H Lebensversicherung

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 56 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 63 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi państwa członkowskiego, zgodnie z którym przy ustalaniu podstawy opodatkowania podatkiem od działalności gospodarczej osoby prawnej do podstawy opodatkowania ponownie zostają doliczone dywidendy z tytułu praw udziałowych w zagranicznych spółkach kapitałowych stanowiących mniej niż 10 % kapitału (prawa udziałowe w kapitale rozproszonym), jeżeli i o ile te dywidendy zostały odliczone od podstawy opodatkowania na poprzednim etapie ustalania tej podstawy, podczas gdy w odniesieniu do dywidend z tytułu praw udziałowych w kapitale rozproszonym w spółkach kapitałowych z siedzibą w tym państwie członkowskim przy ustalaniu podstawy opodatkowania podatkiem od działalności gospodarczej nie dochodzi do odliczenia i w związku z tym również (ponownego) doliczenia tych dywidend?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Erfurt (Niemcy) w dniu 19 kwietnia 2022 r. – Seven.One Entertainment Group GmbH/Corint Media GmbH

(Sprawa C-260/22)

(2022/C 284/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgerichts Erfurt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Seven.One Entertainment Group GmbH

Strona pozwana: Corint Media GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 2001/29/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że organizacje radiowe i telewizyjne są podmiotami bezpośrednio i pierwotnie uprawnionymi do godziwej rekompensaty przewidzianej w ramach tak zwanego wyjątku dotyczącego kopii na użytek prywatny zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) tej dyrektywy?
- 2) Czy w odniesieniu do ich prawa na podstawie art. 2 lit. e) dyrektywy 2001/29/WE organizacje radiowe i telewizyjne mogą być wyłączone z prawa do godziwej rekompensaty, o której mowa w art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE, ponieważ prawo do godziwej rekompensaty zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE może im również przysługiwać ze względu na ich status producenta filmowego?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej:

Czy ogólne wyłączenie organizacji radiowych i telewizyjnych jest dopuszczalne, mimo że organizacje te w zależności od ich konkretnej oferty programowej częściowo nabywają prawa producenta filmowego jedynie w bardzo niewielkim zakresie (w szczególności w przypadku kanałów telewizyjnych z dużym udziałem programów licencjonowanych od osób trzecich), a częściowo w ogóle nie nabywają żadnych praw producenta filmowego (zwłaszcza nadawcy programów radiowych)?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s.10)